

Arrest

nr. 88 847 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2009 dient de verzoekende partij, van Nigeriaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 25 april 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Deze beslissing is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

O., M.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Nigeria(Bondsrepubl.)

geboren te Benin City op (...)1978

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart reeds meer dan 10 jaar in België te verblijven. Volgens de voorgelegde stukken en de studie van haar administratief dossier blijkt dat zij in 2002 op het Belgisch grondgebied verbleef en dat zij op 04.10.2002 een aanvraag 9.3 heeft ingediend, die echter op 04.06.2003 onontvankelijk werd verklaard en werd een bevel afgegeven om uiterlijk op 23.07.2003 het grondgebied te verlaten. Dat betrokkene hier zo lang zou verbleven hebben is louter het resultaat van haar eigen houding, aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan dit verschillende bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om er uit eigen beweging gevolg te geven. Betrokkene heeft deze instructie niet opgevolgd en heeft zichzelf zo doelbewust in een illegale en precaire situatie gebracht. Bijgevolg kan dit geen buitengewone omstandigheid vormen die betrokkene verhindert om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.

Wat betreft de elementen van integratie - namelijk dat zij Nederlandse les heeft gevolgd, dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat zij werkbereid is en dit kan staven met attesten, getuigenverklaringen en een aanwervingsbelofte - deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Op 2 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing. Dit bevel wordt eveneens op 25 april 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7,a1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van en geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en een tweede middel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aan van respectievelijk het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit eerste en tweede middel in het verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissing als volgt:

“(…)”

Verzoekster gaat volledig akkoord met de bovenstaande paragraaf, met uitzondering van de laatste zin. De instructie van 19 juli 2009 werd inderdaad vernietigd door de Raad van State, hetgeen echter niet betekende dat de criteria in deze instructie niet meer van toepassing zouden zijn. Dit vormt een te verregaande interpretatie van de arresten van de Raad van State.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie behoudt immers haar discretionaire bevoegdheid inzake de regularisatiebeslissingen overeenkomstig artikel 9 bis Vreemd. Wet.

Dit betekent met andere woorden dat de Staatssecretaris de criteria in de instructie van 19 juli 2009, en bij uitbreiding het hele beleid dat met deze instructie samenhang, nog steeds kan en mag toepassen. Dit werd ook bevestigd door de toenmalige Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. De heer M. Wathelet verklaarde namelijk op 11 december 2011 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State het volgende: “In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert rechtszekerheid.”

Deze discretionaire bevoegdheid geldt ook bij de interpretatie welke situaties ‘buitengewone omstandigheden’ uitmaken die een aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet in België verantwoorden.

Voorheen hanteerde de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid als vaste beleidslijn dat personen die voldoen aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. De vernietiging van de instructie veranderde daar niets aan.

Door plotsklaps dit beleid echter om te gooien, en te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die een aanvraag in België verantwoorden, hoewel aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 voldaan is, begaat verwerende partij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Toen verzoekster op 8 december 2009 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, meende verzoekster dat zij aan alle voorwaarden voldeed om in aanmerking te komen. Zij baseerde zich daarbij op criteria in de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, en de toezegging van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat personen die aan de inhoudelijke criteria van de instructie voldoen, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. Deze instructie werd weliswaar vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009, maar zoals hierboven werd aangehaald bood de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid garanties met betrekking tot de handhaving van het beleid.

Verzoekster besloot weloverwogen tot het indienen van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij nadien verklaarde dat de vaste beleidslijnen waarop verzoekster haar aanvraag had gebaseerd, en op basis van dewelke zij besloten had tot het indienen van een aanvraag, niet meer van toepassing zijn, schendt verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in “dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. [...]

Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde.

Verzoekster baseerde haar beslissing om een aanvraag in te dienen op het feit dat zij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, en de toezegging van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat personen die aan de inhoudelijke criteria van de instructie voldoen, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. Dit deed verzoekster besluiten dat zij een grote kans op succes had.

Op het tijdstip dat verzoekster haar aanvraag indiende, kon zij echter onmogelijk voorzien dat dit beleid radicaal omgegooid zou worden. Dit vormt een duidelijke schending van het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien het voor verzoekster niet mogelijk was om de gevolgen van haar aanvraag in te schatten op het moment dat zij de handeling stelde.”

en

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij liet het na om de bestreden beslissing op afdoende wijze te motiveren.

Verwerende partij maakt er zich immers gemakkelijk van af met de stelling dat instructie van 19 juni 2009 vernietigd werd door de Raad van State, waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zouden zijn.

Zoals in het eerste middel reeds werd aangehaald, is het niet correct dat deze criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, aangezien de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel ze nog steeds kan toepassing, gebruikmakend van haar discretionaire bevoegdheid. De Staatssecretaris beschikt dus over de mogelijkheid om de instructie te hanteren, maar deed dit in casu niet.

Op geen enkel moment werd echter in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de Staatssecretaris de criteria van de instructie niet toepaste. De stelling dat ‘de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn’ kan niet volstaan, zoals blijkt uit het voorgaande. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam een bewuste keuze om de criteria in de instructie niet toe te passen, zonder deze beslissing te motiveren. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

Omwille van het al het voorgaande vraagt verzoekster dan ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”,

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn, in het verzoekschrift uitsluitend aanvoert dat voormelde instructie alsnog kan en mag worden toegepast en dat zij, daar zij voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in voormelde instructie, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden. De van artikel 9bis van de vreemdelingenwet afwijkende praktijk aangaande het aantonen van buitengewone omstandigheden – wat de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf betreft –, werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van het feit dat de instructie niet langer wordt toegepast.

2.2 Ter terechtzitting van 18 september 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 22 augustus 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij beroept zich op het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en geeft aan dat zij de twee laatstgenoemde beginselen voor het eerst in haar schriftelijk antwoord op de vraag tot horen heeft aangehaald, dat zij dit heeft gedaan gelet op de rechten van de verdediging en dat zij dit ter zitting kan bepleiten.

2.3 Vooreerst dient op het volgende gewezen:

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende

voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde middelen die een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstellen, niet dienstig is.

2.4 Ten overvloede wordt opgemerkt dat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet kan worden aanvaard gezien het rechtszekerheidsbeginsel behelst dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekenden in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer.

Het eerste en tweede middel zijn in alle onderdelen ongegrond.

2.5 Verder dient erop te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de door de verzoekende partij ontwikkelde middelen als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De middelen van de verzoekende partij lijken bijgevolg niet dienstig.

De verzoekende partij voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel aan.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 juli 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar zij tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Naar aanleiding van dit verzoek tot horen, wordt ter terechtzitting van 18 september 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, beroept de verzoekende partij zich op het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en geeft aan dat zij de twee laatstgenoemde beginselen voor het eerst in haar schriftelijk antwoord op de vraag tot horen heeft aangehaald, dat zij dit heeft gedaan gelet op de rechten van de verdediging en dat zij dit ter zitting kan bepleiten.

Waar de verzoekende partij zich ter terechtzitting van 18 september 2012 stelt te beroepen op het rechtszekerheidsbeginsel, en in de mate waarin zij, – daar zij, in tegenstelling tot bij het door haar opgeworpen vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel, niet uitdrukkelijk opmerkt deze slechts voor het eerst elders ten berde te hebben gebracht -, hierbij doelt op de het eerste middel zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift, dient te worden herhaald dat uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in beide middelen, dewelke een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstellen, niet dienstig is. Er wordt tevens geduid op wat sub punt 2.4 van dit arrest, specifiek wat betreft het rechtszekerheidsbeginsel, ten overvloede, wordt gesteld. Hierbij gaat de verzoekende partij dan ook in het geheel niet in op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende de door haar aangevoerde middelen. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Hierbij kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande beide middelen van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet kan worden aangenomen.

2.6 In de mate waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 de schending van het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee ter terechtzitting nieuwe middelen, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar in het verzoekschrift aangevoerde middelen, ontwikkelt.

Met betrekking tot het zowel in het verzoek tot horen van 11 juli 2012 als ter terechtzitting van 18 september 2012 nieuw ontwikkelde middelen, dan wel de nieuwe argumenten ter ondersteuning van haar in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (*cf.* RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde de voor het eerst in haar verzoek tot horen en ter terechtzitting ontwikkelde middelen, dan wel nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, tevens zo zij al de openbare orde raken, niet te hebben kunnen ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. De zowel in het verzoek tot horen van 11 juli 2012 als ter terechtzitting van 18 september 2012 nieuw ontwikkelde middelen, dan wel de nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (*cf.* RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.7 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert,

zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN